

Átok helyett

Bálint uram imája, Hibbe előtt, egy kocsijárásnyira

Ó, Uram!

Most

látom! Még el sem kezdődött...

Bocsájtss meg nekem, káromkodást szikráztató fájdalommban,
eszement kishitűségemet.

Uram!

Most

ismerem föl időd görbületét.

Ott-ugrok-le-a-lóhátról-

ahol-

akarok-ifjúságom tova lett.

De élek majd és kuruccá leszek.

Kénytelenségeimben

himbáltál ide-oda,

elszaladtam – én, némbereken (milyeneken!) is vitézlő –

nevetésedtől letolt

nadrágomba gabalyodva.

De forgótlan süvegemet

útszéli Fiad

soha nem látta

farkasfoggal teli bozontom

felett –

erdő alatti zákányos

alvásaim után.

Ó, Uram!

Mért

felejtet majd idegen kopjácson

helyi illetékességű szívemet?

Mért

nem a gazdag Morvába,

mért jó

Lengyelhonba vezényelsz?

Rokkant várak alatt,
agyonbombardírozott városok
járványszagában nyomulok majd.
Furkósbotomat dobom eged felé,
az aljanéppel is összeduruzsolok.

Ó, Uram!
Látsz majd
– Majd? Már! –
ájtatoskodásom
álságában.
De élek majd
és kuruccá leszek,
mert már felismertem
időd görbületét.

Hisz bizonyossággal sújtottál
boros ájulatú múlt
éjszakámban: már látom Sátán
művét:
nem hű szolgád, Mihály,
bajvívó kardja volt
segedmem, hanem Fiad
győzhetetlen jobbja rántott
– Ádámként – vissza, Feléd.

Kiszakadtam szagló testemből,
csatamén – kitörő! – módján
száguldtam feléd – odadobott
kantárszár –,
míg alattam rozsdás
pitykévé
zsugorodott zabolátlan életem.

Nem rád
tágult
pupillám!

Soha nem ismert réműlettel néztem
alattam
az olvaszthatatlan ércsűrű gombnyi semmit.

Elemezhetetlen,
Te vagy én rejtőzöm benne?

A válaszolhatatlanban
meghaltam halálom előtt.
Mit értenének majd ehhez
ó, Uram!
császárhűségen kappanná hízóttak!?

Egyet tégy kedvemre
válaszoddal:
– Mért szerettem hát
nemző atyámat a
núbiai
oroszlánkölök vadságával?
– Mért szerettem hát
szülőanyámat
letűnt korok
férfibecsületének kérlelhetetlenségével?

Csupaszodó csontom – holnaptól –
az oltár lépcseje alatt,
a predella gyászos képe előtt.

Ki vállal majd
– vajh? – közösséget
azzal a fekete gombbal?
Sugallt írásodban igazul áll?
Vagy kiszabadulhatatlanul
nyel el
teremtett Semmid?

Vágyom: érezzem ugyan léleksebzett
barátom (szigorral mondom,
legyen rá gondod) simogatását, de
még Fiad inszakító erős
rántását, mely sarokvasaiból
kiszakított porba dőndülő
bronzkapuk fölé emel.

Hogy láthassam tengered
végtelen vizeit, mint
régen, ott északon,
felém úszó baldachin felhőiddel.

Csapongó korszelek által felkorbácsolt
hitem háborgása tengered vizénél
– borostyános Északon –
elsimul lelke fövényén.
Helyreállt épségem zengi – szavaimnál
ékesebben – dicséreted.

Szoríts hát helyet nekem, Uram,
ha mégoly horpadásnyit is,
ahol csapzott lelke – sorára várva –
gubbasztva száradhat a
Feltámadás görbült terét
átható fényben.

Feléd ágaskodva, Uram, fölsejlik képzeletem kudarca.

Fogadalom, könyörgéssel:

Házad rendes idejű meszeltetését
vállalom
Fiad egyszeri olimpikoni
teljesítményéért. Így hagyatkozom.
Ments...

Mentségem...

Ments...

Idegér, 2003. júl. 25.